

**UJEDINJENE
NACIJE**

Međunarodni sud za krivično gonjenje osoba
odgovornih za teška kršenja međunarodnog
humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše
Jugoslavije od 1991. godine

Predmet br. IT-08-91-AR65.1

Datum: 11. maj 2011.

Original: engleski

PRED ŽALBENIM VIJEĆEM

U sastavu: sudija Patrick Robinson, predsjedavajući
sudija Mehmet Güney
sudija Liu Daqun
sudija Andréia Vaz
sudija Theodor Meron

Sekretar: g. John Hocking

Odluka od: 11. maja 2011.

TUŽILAC

protiv

**MIĆE STANIŠIĆA
STOJANA ŽUPLJANINA**

JAVNO

**ODLUKA PO ŽALBI MIĆE STANIŠIĆA NA ODLUKU PO NJEGOVOM
ZAHTJEVU ZA PRIVREMENO PUŠTANJE NA SLOBODU**

Tužilaštvo:

gđa Joanna Korner
g. Thomas Hannis

Branioci Miće Stanišića

g. Slobodan Zečević
g. Slobodan Cvijetić

Branioci Stojana Župljanina

g. Dragan Krgović
g. Aleksandar Aleksić

ŽALBENO VIJEĆE Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (dalje u tekstu: Žalbena vijeće, odnosno Međunarodni sud);

IMAJUĆI U VIDU Odluku kojom se odbija zahtjev Miće Stanišića za privremeno puštanje na slobodu tokom pauze poslije zaključenja dokaznog postupka tužilaštva, s izdvojenom izjavom sudije Guya Delvoiea, koju je Pretresno vijeće II (dalje u tekstu: Pretresno vijeće) donijelo 28. februara 2011. godine i kojom je odbijen zahtjev za privremeno puštanje na slobodu Miće Stanišića (dalje u tekstu: Stanišić);¹

RJEŠAVAJUĆI PO Žalbi g. Miće Stanišića na Odluku kojom se odbija zahtjev Miće Stanišića za privremeno puštanje na slobodu tokom pauze poslije zaključenja dokaznog postupka tužilaštva, s izdvojenom izjavom sudije Guya Delvoiea, koju je Stanišić uložio 28. februara 2011. godine (dalje u tekstu: žalba);

IMAJUĆI U VIDU Odgovor tužilaštva na Žalbu Miće Stanišića na Odluku kojom se odbija zahtjev Miće Stanišića za privremeno puštanje na slobodu tokom pauze poslije zaključenja dokaznog postupka tužilaštva, s izdvojenom izjavom sudije Guya Delvoiea, koji je tužilaštvo dostavilo 2. marta 2011. godine;

UZIMAJUĆI U OBZIR da se Stanišićev zahtjev za privremeno puštanje na slobodu odnosio na period od 1. februara do 17. marta 2011. godine, u toku kog on pomaže svojim braniocima u pripremi odbrane u pauzi između izvođenja dokaza tužilaštva i odbrane;²

UZIMAJUĆI U OBZIR da je period zatraženog puštanja na slobodu istekao i da je Stanišićeva odbrana započela s izvođenjem svojih dokaza;

---

¹ *Tužilac protiv Miće Stanišića i Stojana Župljanina*, predmet br. IT-08-91-T, Odluka kojom se odbija zahtjev Miće Stanišića za privremeno puštanje na slobodu tokom pauze poslije zaključenja dokaznog postupka tužilaštva, s izdvojenom izjavom sudija Guya Delvoiea, 28. februar 2011. godine.

² *Tužilac protiv Miće Stanišića i Stojana Župljanina*, predmet br. IT-08-91-T, Zahtev g. Stanišića za privremeno puštanje na slobodu tokom pauze u sudskom postupku, 26. januar 2011. godine, par. 2, 9(g), 9(h).

UZIMAJUĆI U OBZIR da je Žalba stoga bespredmetna zato što se zatraženo pravno sredstvo više ne može odobriti;

NA OSNOVU pravila 65 Pravilnika o postupku i dokazima Međunarodnog suda,

OVIM ODBIJA Žalbu.

Sastavljeno na engleskom i francuskom, pri čemu je mjerodavna engleska verzija.

Dana 11. maja 2011.
U Haagu,
Nizozemska

/potpis na originalu/
sudija Patrick Robinson,
predsjedavajući

Sudija Patrick Robinson prilaže svoje izdvojeno mišljenje.

[pečat Međunarodnog suda]

IZDOJENO MIŠLJENJE SUDIJE PATRICKA ROBINSONA

1. Zahtjev za privremeno puštanje na slobodu podnijet je 26. januara 2011. godine i optuženi je njime tražio da se privremeno pusti na slobodu od 1. februara do 17. marta 2011. godine kako bi svom timu odbrane pomogao u pripremi dokaza odbrane. Znači, Pretresno vijeće je do početka privremenog boravka na slobodi imalo samo pet dana da izda odluku, ako bi ga odobrilo u zatraženom periodu. Naposljetku je odluka Pretresnog vijeća donijeta 25. februara 2011. godine. Dakle, u trenutku kad je Pretresno vijeće donijelo odluku, već je isteklo 25 dana od zatraženog perioda od 46 dana. Stoga je upitno da li je zahtjev koji je Pretresno vijeće razmatralo bio bespredmetan, ili djelimično bespredmetan.

2. Žalba je promptno uložena 28. februara, što je bio prvi radni dan nakon 25. februara. U tom trenutku, od zatraženih 46 dana ostalo je 17 dana. Odluka Žalbenog vijeća nosi datum 11. maja 2011. godine, to jest, desetak sedmica nakon što je uložena žalba. U tim okolnostima, kao predsjedavajući Žalbenog vijeća, prihvatam odgovornost za kasno donošenje odluke i ispričavam se g. Stanišiću.

3. Mada sam prinuđen da se složim s tim da je žalba sada bespredmetna, želim reći da bih, da to nije slučaj i iz razloga koji se navode u nastavku, bio odobrio Žalbu i predmet vratio Pretresnom vijeću.

4. Pravilo 65(B) Pravilnika usvojeno je 11. februara 1994. godine. U svom prvobitnom obliku ono je predviđalo sljedeće:

Puštanje iz pritvora može biti naloženo od pretresnog vijeća samo u izuzetnim okolnostima, i samo ako se vijeće uvjeri da će se optuženi pojaviti na pretresu, i da pošto je pušten, neće predstavljati opasnost za bilo koju žrtvu, svjedoka ili druga lica.¹

5. Kao što je evidentno iz tadašnjeg teksta Pravilnika, privremeno puštanje na slobodu bilo je iznimka, a držanje u pritvoru opšte pravilo. Iz više razloga, između

---

¹ IT/32. Ovo pravilo je izmijenjeno 30. januara 1995. godine i izmjenom se zemlji domaćinu daje mogućnost da iznese svoj stav o mogućem puštanju na slobodu optuženog. IT/32/Rev.3.

ostalog i zbog nastojanja da se Pravilnik uskladi s međunarodnim standardima ljudskih prava koji jasno pokazuju da puštanje na slobodu treba biti pravilo, a ne iznimka, termin "izuzetne okolnosti" izbrisan je iz teksta pravila u novembru 1999. godine.²

6. Dana 21. aprila 2008. godine, rješavajući po žalbi tužilaštva u predmetu *Prlić i drugi* u vezi s privremenim puštanjem na slobodu optuženog Milivoja Petkovića, Žalbena vijeće je uvelo dodatni uslov za zahtjeve za privremeno puštanje na slobodu u kasnoj fazi suđenja. U toj odluci, Žalbena vijeće je smatralo da:

razvoj prakse Međunarodnog suda implicira da se zahtjev za privremeno puštanje na slobodu podnesen u kasnoj fazi postupka, a posebno nakon okončanja dokaznog postupka tužioca, odobrava samo ukoliko postoje uvjerljivi humanitarni razlozi.³

7. Nakon Odluke od 21. aprila 2008. godine, pretresna vijeća su počela eksplicitno tražiti da optuženi pokažu da postoje dovoljno uvjerljive humanitarne okolnosti koje opravdavaju privremeno puštanje na slobodu u kasnoj fazi postupka, naročito nakon okončanja dokaznog postupka tužilaštva.⁴ Jedini izuzetak dogodio se u predmetu *Prlić i drugi*, u žalbi tužilaštva u vezi s privremenim puštanjem na slobodu optuženog Berislava Pušića od 23. aprila 2008. godine, gdje je Vijeće smatralo da "Pravilo 65(B) Pravilnika *ne*

² *Tužilac protiv Krajišnika i Plavšić*, predmet br. IT-00-39 i 40-PT, Odluka po obavijesti Momčila Krajišnika o zahtjevu za privremeno puštanje na slobodu, 8. oktobar 2001. godine, s protivnim mišljenjem sudije Patricka Robinsona (dalje u tekstu: Odluka u predmetu *Krajišnik* od 8. oktobra 2001. godine), par. 2, 16.

³ *Tužilac protiv Prlića i drugih*, predmet br. IT-04-74-AR65.7, Odluka po Žalbi tužioca na odluku po zahtjevu optuženog Petkovića za privremeno puštanje na slobodu od 31. marta 2008., 21. april 2008. godine (dalje u tekstu: Odluka u predmetu *Petković* od 21. aprila 2008.), par. 17.

⁴ V. npr. *Tužilac protiv Popovića i drugih*, predmet br. IT-05-88-AR65-10, Odluka po žalbi Radivoja Miletića na odluku po Miletićevom zahtjevu za privremeno puštanje na slobodu, 19. novembar 2009. godine, par. 7; *Tužilac protiv Gotovine i drugih*, predmet br. IT-06-90-AR65.3, Odluka po žalbi Ivana Čermaka na Odluku po njegovom zahtjevu za privremeno puštanje na slobodu, 3. avgust 2009., (povjerljivo); *Tužilac protiv Prlića i drugih*, predmet br. IT-04-74-AR65.11 Odluka po Praljkovoj žalbi na Odluku Pretresnog vijeća u vezi s privremenim puštanjem na slobodu od 2. decembra 2008., Odluka o privremenom puštanju na slobodu, 17. decembar 2008., par. 15; *Tužilac protiv Prlića i drugih*, predmet br. IT-04-74-T, Odluka po zahtjevu Valentina Čorića za privremeno puštanje na slobodu, 16. decembar 2008. godine, par. 34; *Tužilac protiv Popovića i drugih*, predmeti br. IT-05-88-AR65.4 i IT-05-88-AR65.6, Odluka po konsolidovanoj žalbi na Odluku po Borovčaninovoj molbi za posjetu pod nadzorom i na odluke po Gverinom i Miletićevom zahtjevu za privremeno puštanje na slobodu tokom pauze u sudskom postupku, 15. maj 2008. (dalje u tekstu: Odluka u predmetu *Popović* od 15. maja 2008.), par. 24; *Tužilac protiv Prlića i drugih*, predmet br. IT-04-74-AR65.8, Odluka po "Žalbi tužioca na Odluku po zahtjevu za privremeno puštanje na slobodu optuženog Prlića od 7. aprila 2008.", 25. april 2008., par. 16; *Tužilac protiv Perišića*, predmet br. IT-04-81-T, Javna redigovana verzija odluke po zahtjevu g. Perišića za privremeno puštanje na slobodu tokom ljetne pauze u radu suda, 15. jul 2010., par. 16.

predviđa obavezu postojanja humanitarnih razloga za privremeno puštanje na slobodu".⁵ Suprotno tome, smatralo je da,

u slučaju da su zadovoljena dva uslova iz pravila 65(B), humanitarni razlozi koji opravdavaju privremeno puštanje na slobodu mogu predstavljati važne i značajne faktore u ocjeni treba li, na osnovu diskrecionih ovlaštenja, odobriti privremeno puštanje na slobodu.⁶

Međutim, svi drugi slučajevi osim ovog rukovodili su se standardom utvrđenim odlukom od 21. aprila 2008. godine.

8. Prema sadašnjem tumačenju, pravilo 65(B) Pravilnika daje Pretresnom vijeću diskreciono ovlaštenje da odobrava privremeno puštanje na slobodu ako se uvjerilo (a) da će se optuženi vratiti na suđenje i da, u slučaju puštanja na slobodu, (b) neće predstavljati opasnost ni za jednu žrtvu, svjedoka ni bilo koju drugu osobu.

9. U skladu s jurisprudencijom Međunarodnog suda, vijeće zadržava diskreciono ovlaštenje da privremeno puštanje na slobodu ne odobri čak i ako se uvjerilo da su ispunjena dva uslova navedena u pravilu 65(B) Pravilnika. Međutim, postoji najmanje jedan suprotan stav. U suprotnom mišljenju iz predmeta *Tužilac protiv Krajišnika i drugih*, smatralo se da je, ako su dva kriterija iz pravila 65(B) Pravilnika ispunjena i pretresno vijeće je u tom smislu uvjerenjeno, vijeće obavezno da odobri privremeno puštanje na slobodu.⁷ Takvo tumačenje pravila 65(B) Pravilnika objašnjava doktrina koja je u nekim jurisdikcijama zasnovanim na praksi *common law*-a poznata kao ovlaštenje povezano s obavezom.⁸ Naime, kada se zakonom ili propisom odredi uslov, odnosno uslovi, za primjenu diskrecionog ovlaštenja, i kada je taj uslov ispunjen, tijelo koje donosi odluku, uprkos tome što se koristi riječ "može", ima obavezu da svoje diskreciono pravo primjeni u korist podnosioca zahtjeva.

---

⁵ Odluka u predmetu *Pušić* od 23. aprila 2008. godine, par. 14 (naglasak dodan).

⁶ *Ibid.*

⁷ Odluka u predmetu *Krajišnik* od 8. oktobra 2001. godine.

⁸ *V. Karemera i drugi protiv tužioca*, predmet br. ICTR-98-44-AR91.2, Odluka u vezi s Josephom Nyzirorerom i žalba tužilaštva na odluku da se ne pokreće krivični postupak protiv svjedoka BTH zbog lažnog svjedočenja, 16. februar 2010. godine, Suprotno mišljenje sudije Patricka Robinsona, par. 15-18 (povjerljivo).

10. Kako je razmotreno u predmetu *Justice v. Oxford (Bishop)*, mada riječ "može" po svom uobičajenom značenju implicira diskreciju, postoje okolnosti u kojima radnja koja se "može" preduzeti postaje obaveznom. Navedeno je sljedeće:

Kada se nekom državnom službeniku da ovlaštenje čija je svrha je da se ono primjenjuje u korist lica koja su: (1) konkretno definisana, i (2) u vezi s kojima je zakon definisao uslove pod kojima oni imaju pravo da traže njegovu primjenu, to se ovlaštenje mora primijeniti i sud će zahtijevati njegovu primjenu.⁹

11. U istom predmetu, lord Blackburn je napomenuo:

Riječi koje daju mogućnost za nešto tumače se kao obavezujuće uvijek kada je predmet ovlaštenja sprovođenje nekog zakonskog prava: a ako je predmet ovlaštenja to da se imaocu ovlaštenja omogući da sprovodi neko zakonsko pravo, tada je imalac ovlaštenja *dužan* da to ovlaštenje primijeni kada oni koji to pravo imaju to od njega zatraže.¹⁰

12. Nije nužno da se donese odluka o tome da li pravilo 65(B) Pravilnika Vijeću daje "ovlaštenje povezano s obavezom". Međutim, jasno je da presumpcija nevinosti, zajedno s uslovom iz člana 9(3) Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima (dalje u tekstu: MPGPP), što su dva principa koja odražavaju pravila međunarodnog običajnog prava, faktori koji moraju uticati na tumačenje Pravilnika. Član 9(3) predviđa:

Svako ko je uhapšen ili zatvoren po otužbi za krivično djelo biće u najkraćem roku izveden pred sudiju ili nekog drugog službenika, zakonom ovlaštenog da vrši pravosudne funkcije i u razumnom roku će mu se suditi ili će biti oslobođen. Stavljanje u pritvor lica koja očekuju da im se sudi ne smije biti opšte pravilo, ali puštanje na slobodu može se usloviti jamstvom kojim će se osigurati prisustvo dotičnog lica na suđenju, u bilo kojoj fazi sudskog postupka, kao i, u slučaju potrebe, radi izvršenja presude.¹¹

⁹ *Julius v. Oxford (Bishop)*, 4 App. Cas. 214, 1880.

¹⁰ Citirano u John S. James, *Stroud's Judicial Dictionary of Words and Phrases* (peto izdanje, tom 3), 1567, 1568.

¹¹ Generalna skupština UN.-a, MPGPP, 16. decembar 1966. godine, Serija ugovora Ujedinjenih nacija, vol. 999.

13. Postoje okolnosti u kojima, uprkos tome što su dva kriterija iz Pravilnika ispunjena, odobrenje privremenog puštanja na slobodu možda ne bi bilo u interesu pravde. Jedan primjer bila bi situacija u kojoj pretresno vijeće ima saznanja da optuženi namjerava da uništi važne dokumentarne dokaze od značaja za sudski postupak. U tom slučaju, čak i ako se pretresno vijeće uvjerilo da će se optuženi u slučaju puštanja na slobodu, vratiti na suđenje i da neće predstavljati opasnost za žrtve i svjedoke, u interesu propisnog sprovođenja pravde bilo bi da se odbije zahtjev za privremeno puštanje na slobodu. S obzirom na historijat Pravilnika, brisanje uslova o postojanju izuzetnih okolnosti 1999. godine, uticaj presumpcije nevinosti i princip ugrađen u MPGPP-u da pritvor ne smije biti opšte pravilo, jasno je da se, čim su dva kriterija ispunjena, diskreciono ovlaštenje da se zahtjev za privremeno puštanje na slobodu uprkos tome odbije treba primjenjivati samo u izuzetnim slučajevima kada za to postoji čvrst i uvjerljiv osnov. Diskreciono ovlaštenje treba se primjenjivati zakonito, a ne arbitrarno. Optuženi uživa pravo na presumpciju nevinosti tokom cijelog postupka, ne samo u početnoj fazi suđenja, nego i kasnije.

14. Korisno je proučiti kako je tačno formulisana odluka od 21. aprila 2008. godine. Žalbeno vijeće je bilo mišljenja da:

Dojam da se osobe optužene za međunarodne zločine puštaju na slobodu na duži period nakon donošenja odluke kojom je utvrđeno da bi razumni presuditelj o činjenicama mogao van razumne sumnje donijeti zaključak da je optuženi kriv (što je smisao odluke kojom se odbija zahtjev na osnovu pravila 98bis), mogao bi imati štetan učinak na žrtve i svjedoke.¹²

15. Obrazloženje iz te izjave pokazuje da je motiv te odluke bilo odbijanje zahtjeva za oslobađanje od optužbi na osnovu pravila 98bis Pravilnika. Međutim, uvriježena je praksa da je standard dokazivanja koji mora ispuniti tužilaštvo kako bi optuženi bio pozvan da izvede svoje dokaze odbrane nizak: tužilaštvo treba samo da iznese dokaze na osnovu kojih razuman presuditelj o činjenicama može, ali ne mora izreći osuđujuću presudu. U stvari, optuženi može biti oslobođen optužbi i nakon što je odbijen zahtjev za

---

¹² Odluka u predmetu *Petković* od 21. aprila 2008. godine, par. 17.

oslobađanje na osnovu pravila 98bis Pravilnika, a to se može dogoditi čak i ako odbrana odustane i uopšte ne izvede dokaze; razlog tome jeste to da je standard dokazivanja postavljen za izricanje osuđujuće presude dokazivanje van razumne sumnje, dok je standard dokazivanja postavljen kako bi se odbrana pozvala da iznese svoje dokaze mnogo niži. Pravni je stav da i nakon odbijanja zahtjeva za oslobađanje na osnovu pravila 98bis Pravilnika, optuženi i dalje ima jednake izgleda za osudu kao i za oslobađanje.

16. Odluka od 21. aprila 2008. godine problematična je u svojoj ocijeni značaja koji ima odbijanje zahtjeva na osnovu pravila 98bis. Odluka pridaje previše značaja odbijanju zahtjeva na osnovu pravila 98bis, naročito u okolnostima kada su ispunjena dva uslova iz pravila 65(B) Pravilnika. Intencija pravila 98bis Pravilnika, koji potiče iz pravosudnih sistema zasnovanih na *common law*-u, jeste da se obezbijedi da porota, sačinjena od laika, "ne donese nepravičnu osudu".¹³ Međutim, na Međunarodnom sudu nema porote; za razliku od porote, vijeće sastavljeno od troje profesionalnih sudija posve je sposobno da pregleda dokaze i donese odluku iz kojih dokaza proističe presuda, a iz kojih ne. U takvom kontekstu, ovo pravilo ima mnogo manje značaja na Međunarodnom sudu nego u pravosudnim sistemima *common law*-a iz kojih je preuzeto. Ova istorijska perspektiva dodatan je razlog zašto se odbijanju zahtjeva na osnovu pravila 98bis ne smije pridati previše značaja tako što će se na osnovu toga donijeti zaključak koji je nepovoljan za optuženog. Značajno je da Pravilnik o postupku i dokazima Međunarodnog krivičnog suda (dalje u tekstu: ICC) ne predviđa postupak ekvivalentan pravilu 98bis Pravilnika.

17. Može se takođe primijetiti da bi pretresno vijeće, koje raspolaže dokazima da bi puštanje na slobodu optuženog moglo imati "štetan učinak na žrtve i svjedoke", kako je navedeno u paragrafu 17 Odluke od 21. aprila 2008. godine, ispravno primijenilo svoje diskreciono ovlaštenje iz pravila 65(B) Pravilnika odbijajući na tom osnovu zahtjev za privremeno puštanje na slobodu podnijet u bilo kojoj fazi postupka, jer je odbijanje predviđeno drugim dijelom pravila. Odobrenje privremenog puštanja na slobodu u

---

¹³ *Tužilac protiv Slobodana Miloševića*, predmet br. IT-02-54-T, Odluka po predlogu za donošenje oslobađajuće presude (dalje u tekstu: Oslobađajuća odluka), 16. juni 2004, Izdvojeno mišljenje sudije Patricka Robinsona, par. 10. Upor. par. 11. Oslobađajuće odluke gdje se Pretresno vijeće poziva na predmet *R v. Galbraith*, 73 Cr. App. R. 124 (1981.), na str. 127 (lord Lane, C. J.).

takvim bi okolnostima zaista predstavljalo neprimjerenu primjenu diskrecionog ovlaštenja.

18. Posljedica uslova da se privremeno puštanje na slobodu odobrava u kasnoj fazi postupka samo ako za to postoje "ozbiljne i dovoljno uvjerljive humanitarne okolnosti" jeste to da se Međunarodni sud zapravo vratio u situaciju iz perioda prije 1999. godine, kad se privremeno puštanje na slobodu odobravalo samo u izuzetnim okolnostima. Nema opravdanja za ovakav korak, naročito ako se Pretresno vijeće uvjerilo da će se optuženi, ako bude pušten na slobodu, vratiti na suđenje i da neće predstavljati prijetnju žrtvama i svjedocima.

19. Još jedna primjedba u vezi s kriterijem "ozbiljnih i dovoljno uvjerljivih humanitarnih razloga" to da je on sadržajno blizak trećem kriteriju iz pravila 65(I) Pravilnika za odobravanje privremenog puštanja na slobodu osuđenim osobama koje čekaju odluku po žalbi na presudu; ova odredba, pored dva druga kriterija, zahtijeva postojanje "posebnih okolnosti" koje opravdavaju takvo puštanje na slobodu. Mada je primjereno insistirati na tom uslovu za osuđenu osobu, nije ispravno da se isti uslov primjenjuje i u vezi s optuženim osobama. Razlog je sljedeći: osuđena osoba više ne uživa presumpciju nevinosti, za razliku od optužene osobe. Mada se formulacija "ozbiljni i dovoljno uvjerljivi razlozi" razlikuje od formulacije "posebne okolnosti", čini se da je njihov učinak ili značenje veoma slično, to jest, privremeno puštanje na slobodu u kasnoj fazi postupka optuženoj ili osuđenoj osobi odobrava se samo u izuzetnim ili posebnim slučajevima. Na žalost, čini se da su dva kriterija, koji bi trebali biti razdvojeni, stopljena u jedno.

20. Zahtjev za privremeno puštanje na slobodu podnijet po zaključenju izvođenja dokaza tužilaštva, nakon što je odbijen zahtjev za oslobađanje na osnovu pravila 98*bis*, treba se razmatrati na isti način kao i zahtjev podnijet u bilo kojoj drugoj fazi suđenja. Naime, Pretresno vijeće mora razmotriti argumente strana u postupku i relevantne dokaze i odlučiti da li se uvjerilo u to da će se optuženi, ako bude pušten na slobodu, vratiti na suđenje i da neće predstavljati prijetnju žrtvama, svjedocima ni bilo kojoj drugoj osobi.

Ako Pretresno vijeće konstatuje da se u to uvjerilo, ono opet može zaključiti da puštanje na slobodu nije opravdano ako postoji jak i uvjerljiv razlog za njegovo odbijanje.

21. U svjetlu gorenavedenog, postoje, u smislu načela iz predmeta *Aleksovski*, uvjerljivi razlozi za to da Žalbeno vijeće odstupa od svoje odluke od 21. aprila 2008. godine.¹⁴ Stoga bih ja ukinuo Pobjanu odluku i vratio je na razmatranje Pretresnom vijeću.

Dana 11. maja 2011. godine
U Haagu,
Nizozemska

/potpis na originalu/
sudija Patrick Robinson

[pečat Međunarodnog suda]

---

¹⁴ *Tužilac protiv Aleksovskog*, predmet br. IT-95-14/1-A, Presuda, 24. mart 2000. godine, par. 107-108.